

In die donkere nacht schrok hij wakker en zag twee spiedende ogen.

*Spottende inktzwarte ogen zonder oogwit, verdekt in het duister.
Hij zag ze.*

*De ogen waren obscuurder dan de duisterste nacht en
onderzochten hem. Nieuwsgierig, indringend en raak.*

De baby keek angstig, maar gedurfd, terug.

*De ogen zagen een jong levendig ventje met een ernstige,
krachtige, maar nerveuze blik die zijn angst probeerde te
verbloemen. De ogen zagen ook kracht en een ziel die geheimen
weer gaf die het ventje zelf nog niet kende.*

*Eén oog gaf een knipoog: spottend, vrolijk, maar vooral
onheilspellend.*

*Het schreien van het jongetje bracht zijn ouders die naargeestige
nacht tot wanhoop.*

Hoofdstuk 1

Mort was een sterrenkijker. Bij zijn geboorte lag hij met zijn hoofd omlaag, maar keek omhoog. Reden genoeg om Mort Grun via een keizersnede ter wereld te laten komen in het ziekenhuis in Groningen. Op zich niets bijzonders voor de ervaren gynaecoloog die deze baby op de wereld bracht. Voor Hart en Arvi, de vader en moeder van Mort, was het een fantastische dag en ze waren enorm blij met deze 8 pond zware baby met zwarte krullen, felblauwe ogen en een lang lijf. Dat Mort hen meteen al aankeek vonden ze geweldig. Dat er achter zijn oor een cijfer zat hadden ze niet door. Je moest er ook goed naar kijken om te zien dat het überhaupt een cijfer was. Het kon net zo goed een blauwe plek zijn, maar dat was het niet. Eigenlijk waren het twee cijfers, een 1 en een 2. Blauwe plekken verdwijnen, deze 12 achter het linkeroor van Mort niet. Het ventje had een 10 op de Apgar score, maar naar blauwe plekken achter oren werd niet gekeken.

Mort was een weinig opvallende, ietwat verlegen, drukke en magere jongen met één opvallende aanleg: vaak wist Mort dat er bezoek kwam nog voordat er aan de deur werd gebeld. Als een hond die door heeft dat zijn baasje thuis komt ging Mort alvast naar zijn slaapkamer voordat het bezoek aanbelde, want van bezoek werd hij verlegen en zenuwachtig.

Zijn huis stond op een bijzondere plek, midden in landgoed 'De Braak', een parkbos in Paterswolde. Een alleenstaand huis waar zijn ouders een Bed en Breakfast beheerden. Het was de voormalige boswachterswoning die was uitgebreid tot volwaardige woning met daarnaast dus een B&B met eigen ingang. Mort hield van het bos met kronkelende laantjes, doorkijkjes en sierlijke vijver en van de vogels en vleermuizen die er in boomholtes huizen en overwinteren in de speciaal aangelegde kelder even verderop. Heel soms zag je felblauwe ijsvogels midden in de vijver in het midden van de Braak. De trek van de padden van het nabijgelegen Eelderdiep en Kluivingsbos gaf hem altijd een prettig gevoel omdat ze het begin van de lente aankondigden. Sommige vrouwtjes hadden al een mannetje op hun rug als ze onderweg waren naar het water. Na het uitzetten van hun kikkerdril en de bevruchting door de mannetjes kwamen er op den duur honderden kleine visjes, die langzaam veranderen in padjes, te voorschijn.

Dan had je ook nog het doolhof van 3.000 haagbeukjes met daarnaast de prachtige berceau, die een tunnel vormde doordat de takken aan de

bovenzijde met elkaar waren verbonden. Mort verveelde zich nooit in de Braak en krom samen met zijn grotere vriend Ruben in bomen om de nesten van de kolonie reigers en kraaien te bekijken, waarna de kraaien en masse achter de jongens aan vlogen en hen probeerden weg te jagen. Helaas is de kolonie met kraaien hierdoor alweer een paar jaar verdwenen en naar een andere plek in het dorp even verderop verhuisd.

Die avond zat Mort in zijn slaapkamer en had een gevoel dat hij maar al te goed kende. Een rotgevoel, een onbestemd gevoel. De deurbel ging twee keer, hard en indringend. Er werd zelden aangebeld, want bekenden liepen altijd achterom en anderen gebruikten vrijwel automatisch de handgemaakte bronzen deurslopper die een doordringend dof houten geluid maakte. Mort voelde de twijfel in het gedrag van zijn vader en de paniek die zijn hartslag sneller deed kloppen. Rustig en op zijn hoede liep Morts vader naar de deur. Daar ging gefluister al snel over in hard praten en vervolgens in geschreeuw van zowel zijn vader als van meerdere mannen.

‘Meekomen!’ zei een harde mannenstem met een irritant hoog geluid.

Morts moeder rende naar de deur en smeekte huilend: ‘Wat is er aan de hand, wat doen jullie hier, wat moeten jullie van mijn man? Laat hem met rust!’ Vervolgens begon ze ijselijk hard te schreeuwen, te huilen en sloeg ze haar armen om haar mans middel om te voorkomen dat ze hem mee namen. De mannen gingen echter gewoon door met waar ze voor gekomen waren en trokken een bivakmuts over zijn vaders hoofd en sloegen een soort boeien om zijn handen, alsof hij een misdadiger was. Een van de mannen sleurde zijn vader mee en zette een groot mes tegen zijn hals, waar vrijwel meteen een snee te zien was met een rood stroompje bloed als gevolg. Twee van de mannen liepen zowel het woonhuis als de B&B binnen. In de B&B waren gelukkig op dat moment geen gasten. De mannen trokken laden open, gooiden ze leeg en doorzochten de kasten. De kussens sneden ze open waarna de inhoud, die voornamelijk uit veren bestond, zich op de vloer verspreidde. Ze vloekten en vonden schijnbaar niet wat ze zochten. Ze hadden haast, want na een paar minuten liepen ze naar buiten en verdwenen richting de hoofdingang van de Braak. Morts moeder die zonder mededogen door een van de mannen was vastgepakt werd hardhandig op de grond gegooid, waar ze nog een aantal minuten bleef liggen terwijl ze oorverdovend hilde. Mort liep naar haar toe, gaf haar een hand en voelde een radeloosheid die hij niet eerder gekend had. Samen liepen ze naar binnen.

Sinds die dag had Mort zijn vader niet meer gezien en daardoor was zijn

leven vanaf zijn 6e jaar in zijn hoofd totaal ontregeld. Zijn moeder heeft nooit verteld wat er met zijn vader is gebeurd en waarom hij werd meegenomen. Ze wist het niet, zei ze en heeft de politie nooit ingelicht. De werkzaamheden die zijn vader als opzichter van het bos uitvoerde heeft ze overgenomen. Hoe ze het allemaal heeft klaargespeeld wist Mort niet.

Dagen werden weken en weken werden maanden en Mort werd ouder en dacht gelukkig niet meer dagelijks aan het voorval. Hij had geen idee of zijn vader nog leefde en wat er die avond nou precies was gebeurd. Wie waren die mannen en waarom hield zijn moeder haar lippen stijf op elkaar als iemand haar naar haar man vroeg? Misschien wist ze het echt niet. Pas op zijn 12e kwam Mort er achter.